

Rådet for
Den Europæiske Union

Bruxelles, den 6. juni 2019
(OR. en)

**Interinstitutionel sag:
2019/0126(NLE)**

**9905/19
ADD 2**

**AVIATION 119
RELEX 580
USA 40**

FORSLAG

fra:	Jordi AYET PUIGARNAU, direktør, på vegne af generalsekretæren for Europa-Kommissionen
modtaget:	5. juni 2019
til:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, generalsekretær for Rådet for Den Europæiske Union
Komm. dok. nr.:	COM(2019) 254 final - ANNEX 2
Vedr.:	BILAG forslag til Rådets afgørelse om indgåelse på Den Europæiske Unions vegne af aftalen vedrørende tidsbegrænsning af aftaler om at stille luftfartøjer med besætning til rådighed mellem Amerikas Forenede Stater, Den Europæiske Union, Island og Kongeriget Norge

Hermed følger til delegationerne dokument - COM(2019) 254 final - ANNEX 2.

Bilag: COM(2019) 254 final - ANNEX 2

EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 5.6.2019
COM(2019) 254 final

ANNEX 2

BILAG

forslag til Rådets afgørelse

**om indgåelse på Den Europæiske Unions vegne af aftalen vedrørende tidsbegrænsning
af aftaler om at stille luftfartøjer med besætning til rådighed mellem Amerikas
Forenede Stater, Den Europæiske Union, Island og Kongeriget Norge**

Konsultationsmemorandum

1. Den 8. marts 2019 nåede delegationerne fra Amerikas Forenede Stater (USA), Den Europæiske Union (EU), Island og Norge til enighed ad referendum om teksten til en aftale vedrørende tidsbegrænsning af aftaler om at stille luftfartøjer med besætning til rådighed ("aftalen", der er vedlagt som tillæg A), som de ville forelægge deres respektive myndigheder til godkendelse. En liste over delegationsmedlemmerne er vedlagt som tillæg B.
2. USA's delegation og EU's delegation gav udtryk for det synspunkt, at ophavsmændene til lufttransportaftalen mellem Amerikas Forenede Stater og Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater, der er undertegnet den 25. og 30. april 2007, som ændret ved protokollen om ændring af lufttransportaftalen mellem Amerikas Forenede Stater og Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater, der er undertegnet den 24. juni 2010 ("lufttransportaftalen mellem USA og EU"), havde til hensigt at fremme fleksibilitet i driftsaftalerne mellem luftfartsselskaber, jf. artikel 10, stk. 9. USA's delegation, EU's delegation, Islands delegation og Norges delegation gav også udtryk for det synspunkt, at ophavsmændene til lufttransportaftalen mellem Amerikas Forenede Stater, Den Europæiske Union og dens medlemsstater, Island og Kongeriget Norge ("lufttransportaftalen mellem de fire parter"), hvorved lufttransportaftalen mellem USA og EU finder anvendelse på Island og Norge, have til hensigt at fremme en tilsvarende fleksibilitet.
3. USA's delegation udtrykte betænkeligheder med hensyn til, om anvendelsen af forordning (EF) nr. 1008/2008 udgør en hindring for amerikanske luftfartsselskabers udøvelse af kommercielle rettigheder, herunder som anvendt i henhold til lufttransportaftalen mellem de fire parter, og påpegede, at USA siden 2014 via Det Fælles Udvalg har arbejdet for at sikre, at luftfartsselskaber, der ønsker at benytte sig af adgangen til de kommercielle leasingmarkeder i henhold til artikel 10, stk. 9, vil kunne gøre dette. USA's

delegation mindede om den betydelige indsats, som U.S. Department of Transportation havde ydet for at skabe nye markedsmuligheder med hensyn til at stille luftfartøjer med besætning til rådighed, hvilket i februar 2008 førte til offentliggørelsen af reviderede retningslinjer i bind 73, nr. 41, i Federal Register. USA's delegation fremførte endvidere, at dens beslutning om at indlede forhandlinger og udarbejde aftalen og om at forelægge aftaleteksten til godkendelse ikke berørte dens holdning til ovennævnte forordning.

4. Som svar herpå anførte EU's delegation, Islands delegation og Norges delegation, at de ikke delte den amerikanske delegations betænkeligheder med hensyn til anvendelsen af forordning (EF) nr. 1008/2008, og at de er af den opfattelse, at USA's pålæggelse af tidsbegrænsninger på aftaler om wetlease mellem europæiske luftfartsselskaber, som defineret i artikel 1, stk. 1, i aftalen, vil udgøre en hindring for europæiske luftfartsselskabers udøvelse af kommercielle rettigheder i henhold til lufttransportaftalen mellem USA og EU, herunder som anvendt i henhold til lufttransportaftalen mellem de fire parter. Disse delegationer fremførte endvidere, at deres beslutning om at indlede forhandlinger og udarbejde aftalen og om at forelægge aftaleteksten til godkendelse ikke berørte deres holdning til ovennævnte forordning og den amerikanske praksis.
5. Navnlig i lyset af de omfattende luftfartsrelationer mellem parterne i aftalen understregede EU's delegation, Norges delegation og Islands delegation, at der med denne aftale ikke skabes præcedens for forhandlingen af tilsvarende aftaler mellem EU, Island eller Norge og eventuelle tredjelande.
6. Som svar på et spørgsmål fra den amerikanske delegation om Islands og Norges anvendelse af forordning (EF) nr. 1008/2008 og denne aftale bekræftede Islands delegation og Norges delegation, at forordning (EF) nr. 1008/2008 anvendes af Island og Norge ved indarbejdelse i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde ("EØS-aftalen"). Islands delegation og Norges delegation bemærkede endvidere, at aftalen er en folkeretlig aftale, som vil være bindende for Island og Norge.

7. EU's delegation bemærkede, at i henhold til EU-retten, og navnlig artikel 216, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), vil aftalen, som vil udgøre en del af EU-retten, være bindende for medlemsstaterne, selv om de ikke er parter i aftalen i folkeretlig henseende; som følge heraf må medlemsstaterne i medfør af EU-retten ikke handle i strid med aftalen, f.eks. ved at indføre tidsbegrænsninger for aftaler om wetlease, som er uforenelige med aftalen.
8. EU's delegation bemærkede endvidere, at EU har enekompetence til at indgå aftalen, jf. artikel 3, stk. 2, i TEUF, hvilket udelukker medlemsstaterne fra at handle i denne sammenhæng.
9. I den forbindelse bemærkede EU's delegation, at dersom en medlemsstat handler i strid med aftalen, f.eks. ved at pålægge aftaler om wetlease tidsbegrænsninger, som ikke er i overensstemmelse med aftalen, og medlemsstaten, eftersom aftalen udgør en del af EU-retten, derved undlader at overholde en EU-retlig forpligtelse, da er Europa-Kommission den EU-institution, som i henhold til TEUF har ansvaret for håndhævelsen af EU-retten og kan anlægge en sag mod medlemsstaten ved Den Europæiske Unions Domstol i henhold til artikel 258 i TEUF. Delegationen bemærkede endvidere, at dersom en medlemsstat skulle handle i strid med aftalen, ville EU i henhold til aftalen være ansvarlig for en sådan handling og være omfattet af procedurerne i artikel 3 og 5.
10. I den forbindelse og som svar på et spørgsmål fra USA's delegation bekræftede EU's delegation, at Europa-Kommissionen ikke har beføjelser i henhold til EU-retten, herunder navnlig EØS-aftalen, til at sikre Islands og Norges anvendelse af aftalen. En eventuel overtrædelse af aftalen fra Islands eller Norges side ville være omfattet af procedurerne i artikel 3 og 5. Islands delegation og Norges delegation bekræftede disse erklæringer.
11. Den amerikanske delegation bemærkede, at aftalen vil blive anvendt midlertidigt af USA i overensstemmelse med aftalens artikel 7, stk. 2.

12. Som svar på et spørgsmål fra USA's delegation om den midlertidige anvendelse af aftalen og EU's evne til at sikre en sådan anvendelse fra medlemsstaternes side bemærkede EU's delegation for det første, at Rådet for Den Europæiske Union i overensstemmelse artikel 218, stk. 5, i TEUF på forslag af Kommissionen vedtager en afgørelse om bemyndigelse til undertegnelse af aftalen og i overensstemmelse med aftalens artikel 7, stk. 2, om dennes midlertidige anvendelse, og at en sådan afgørelse i henhold til artikel 288 i TEUF er bindende i alle enkeltheder. Delegationen bemærkede endvidere, at aftalen i henhold til artikel 216, stk. 2, i TEUF, herunder bestemmelserne om midlertidig anvendelse i aftalens artikel 7, stk. 2, vil være bindende for medlemsstaterne i EU-retlig henseende, og henviste til proceduren i artikel 258 i TEUF til sikring af medlemsstaternes overholdelse af deres forpligtelser i henhold EU-retten.
13. Som svar på et spørgsmål fra USA's delegation om den midlertidige anvendelse af aftalen for så vidt angår Island og Norge bekræftede Islands delegation og Norges delegation, at aftalen vil blive anvendt midlertidigt fra datoen for undertegnelsen i overensstemmelse med aftalens artikel 7, stk. 2.
14. Som svar på et spørgsmål fra EU's delegation fremlagde USA's delegation oplysninger om den amerikanske ordning for langsigtede wetleaselicenser. Luftfartsselskaber, der ansøger om en sådan tilladelse, skal overholde kravene i del 212 i afsnit 14 i U.S. Code of Federal Regulations (14 C.F.R. Part 212). I disse bestemmelser fastsættes det, at langsigtet wetleasing enten forstås som leasingaftaler, der a) er af mere end 60 dages varighed eller b) er del af en række af sådanne leasingaftaler, der samlet udgør en løbende aftale af mere end 60 dages varighed. USA's delegation bemærkede, at U.S. Department of Transportation udstedte bemyndigelser til wetleasetjenester, såfremt alle krav overholdes, og såfremt myndigheden anser tilladelsen for at være i overensstemmelse med almene interesser. Betingelserne med hensyn til den almene interesse er fastlagt i 14 CFR 212.11(b) og beskrevet i de reguleringsmæssige retningslinjer af 15. februar 2008 (73 Fed. Reg.

10986). I den forbindelse bekræftede USA's delegation erklæringerne om anvendelsen af analysen vedrørende den almene interesse i punkt 27, 28, 29 og 31 i konsultationsmemorandummet fra 2007, som var vedlagt lufttransportaftalen mellem USA og EU.

15. USA's delegation bemærkede, at U.S. Department of Transportation i overensstemmelse med mangeårig praksis konsekvent godkender ansøgninger vedrørende aftaler om wetlease, der indgives af luftfartsselskaber fra EU, Island og Norge. Alle delegationerne bemærkede, at de forventer, at denne praksis fortsætter på en måde, der er i overensstemmelse med aftalen og lufttransportaftalen mellem USA og EU, herunder som anvendt i henhold til lufttransportaftalen mellem de fire parter.
16. Delegationerne bemærkede, at Det Fælles Udvalg, som er omhandlet i artikel 18 i lufttransportaftalen mellem USA og EU, har mandat til at gennemgå gennemførelsen af lufttransportaftalen mellem USA og EU, herunder som anvendt i henhold til lufttransportaftalen mellem de fire parter, og at det består af parterne til lufttransportaftalen mellem de fire parter, hvilket omfatter lande, der ikke er parter i nærværende aftale. Eftersom alle parter i nærværende aftale imidlertid er medlemmer af Det Fælles Udvalg, og EU's medlemsstater er bundet af aftalen i henhold til EU-retten, selv om de ikke er parter i aftalen, udtrykte delegationerne deres forventning om, at alle konsultationer i henhold til aftalens artikel 3 eller enhver gennemgang i henhold til dennes artikel 4 vil blive foretaget i forbindelse med et almindeligt eller særligt møde i Det Fælles Udvalg som omhandlet i artikel 18, stk. 1, i lufttransportaftalen mellem USA og EU. Delegationerne udtrykte håb om, at forummets karakter i forbindelse med sådanne konsultationer ville hjælpe aftaleparterne til at finde frem til en løsning.
17. Delegationerne bemærkede også, at aftalen ikke berører Det Fælles Udvalgs mandat til at behandle spørgsmål vedrørende aftaler om wetleasing i henhold til artikel 10, stk. 9, i lufttransportaftalen mellem USA og EU, herunder som anvendt i henhold til lufttransportaftalen mellem de fire parter.

18. USA's delegation og EU's delegation anerkendte EU's sprogordning. I den forbindelse mindede EU's delegation om, at EU i henhold til EU-retten er forpligtet til at udfærdige aftalen på bulgarsk, dansk, estisk, finsk, fransk, græsk, italiensk, kroatisk, lettisk, litauisk, maltesisk, nederlandsk, polsk, portugisisk, rumænsk, slovakisk, slovensk, spansk, svensk, tjekkisk, tysk og ungarsk. EU's delegation gav udtryk for den holdning, at disse yderligere sprogversioner skulle bekræftes ved anvendelse af den procedure, som er fastlagt i den fælles erklæring (vedlagt som tillæg C), således at alle bekræftede versioner har samme gyldighed. Islands og Norges delegationer gav udtryk for den holdning, at versioner på islandsk og norsk skulle bekræftes på samme måde. USA's delegation noterede sig EU's, Islands og Norges delegationers holdning, og mens delegationen bemærkede, at aftalen ikke indeholder krav om bekræftelse af yderligere sprogversioner, bekræftede den sit engagement med hensyn til at arbejde konstruktivt sammen med EU's, Islands og Norges delegationer om at håndtere anmodninger om bekræftelse af yderligere sprogversioner af aftalen via proceduren i den fælles erklæring.

For Amerikas Forenede
Staters delegation:

Terri L. Robl

For Den Europæiske
Unions delegation:

Carlos Bermejo Acosta

For Islands delegation:

Una Særún Jóhannsdóttir

For Kongeriget Norges
delegation:

Øyvind Thorstein Ek